

[Kirkeministeren.]

gerne gøre den Betragtning gældende, som mit Partis Ordfører i Landstinget i Gaar ogsaa var inde paa, idet han derovre sagde, at hans Syn paa Spørgsmaalet var, at det rimelige var dog i Virkeligheden, at Folkekirken, ligesom andre Kirker, selv skaffede de Penge, der skulde bruges til de folkekirkelige Formaal. Jeg deler ganske den Betragtning; der er mellem min Forgænger som Kirkeminister og mig ikke nogen Divergens paa det Omraade. Det er ogsaa efter min Mening ønskeligt, at Folkekirkens Medlemmer selv skaffer de Midler, der skal bruges til folkekirkelige Formaal, ligesom andre Kirkesamfunds Medlemmer maa skaffe de Midler, der skal bruges til deres særlige kirkelige Formaal. Men jeg erkender naturligvis, at det Ord, der i sin Tid, tror jeg, er sagt første Gang i denne Sal, at Lov er Lov, og Lov skal holdes, ogsaa gælder paa det Omraade her, og at de Forpligtelser, man har ifølge gældende Lovgivning, skal respekteres, skal opfyldes, uanset om man kan have det Ønske, at denne Lovgivning før eller senere bliver forandret. Jeg deler denne Betragtning, og Regeringen deler den, Finansloven viser jo, at der er Bevillinger til kirkelige Formaal. Paa Finansloven er der hvert Aar, ogsaa under den nuværende Regering, Bevillinger til Kirkebyggeri af forskellig Art. Men selv om jeg deler Betragtningen om Loven, der skal holdes, saa lad mig dog gøre gældende, at jeg tror ikke, at de Kredse her i Landet, der er interesse- ret i, at det gaar Folkekirken vel, skal ønske en Ordning opretholdt og haardt hævdet, som gaar ud paa, at de 97 pCt. af den danske Befolkning, der staar i Folkekirken, skal have Midler af Statskassen til Hjælp til folkekirkelige Formaal, saaledes at derved de 3 pCt. af Befolkningen, der staar uden for Folkekirken, imod deres Ønske er med til at støtte denne Folkekirke. Jeg mener, at den store Del af Befolkningen, disse 97 pCt., der staar inden for Folkekirken, er saa mange og har en saadan Bæreevne, at de ikke er interesseret i, at de 3 pCt. udenfor skal kunne sige, at de er med til at betale til denne Folkekirke. Jeg tror i Virkeligheden, at netop de kirkelige Interesser er bedst tjent med, at man ikke i alt for høj Grad belaster Statskassen og dermed de Mennesker, som ikke er Medlemmer af Folkekirken, og kræver Penge op hos dem ogsaa. Derfor mener jeg altsaa ikke, at det er klogt at trække mere paa Statskassen end haardt nødvendigt til Gunst for folkekirkelige Formaal.

Endvidere mener jeg, at naar jeg har

Ret i dette, at der ikke er nogen Nødstilstand her i Landet paa dette Omraade, er det kun naturligt, at Regeringen i de Aar, der er gaaet, hvor der har været Kriseforhold paa mange Maader og været store Ud- betalinger af Statskassen til Hjælp for So- ciallovgivningen, til Støtte for kriseramte Landbrugere, har søgt at gennemføre den størst mulige Sparsommelighed paa de Omraader, hvor det har været muligt. Jeg maa altsaa ud fra det, jeg her har sagt, at der ikke er nogen Nødstilstand i Øjeblikket, og at Sparsommelighed paa dette Omraade er paakrævet af Hensyn til Statskassens Tarv, og ud fra de andre Betragtninger, jeg har gjort gældende, afvise Ændringsfor- slaget og sige, at jeg ønsker det ikke ind- føjet i det foreliggende Finanslovsforslag.

Ordføreren (Fr. Andersen): Finanslov- forslaget har jo været Tingets Medlemmer bekendt i Maaneder og de enkelte Poster derpaa, og det har været behandlet indgaa- ende i Finansudvalget. Derfor kan jeg ikke se andet, end at der virker noget ejen- dommeligt, at der just den Dag, da Finans- lovsforslaget foreligger til tredje Behand- ling, kommer et Ændringsforslag, stillet her i Salen af et bestemt Parti, og at der iblandt Forslagsstillerne ogsaa er det samme Partis Medlemmer af Finansudvalget. Dette er saa meget mærkeligere, som der ikke under Finansudvalgets Behandlinger ved nogen Lejlighed, ej heller ved Samraad med den højtærede Kirkeminister, har været Tale om eller har været fremsat noget Ønske om det, Forslaget her tager Sigte paa. Jeg synes altsaa, det er et meget ejendomme- ligt Tidspunkt at komme med Ændrings- forslag paa, og jeg vil anbefale at stemme imod det. Et Ændringsforslag som dette maa nærmere undersøges, det bør ikke komme i sidste Øjeblik.

Fibiger: Den højtærede Minister holdt jo en ret lang og indgaaende Tale, men de første $\frac{9}{10}$ kunde egentlig godt være sprunget over, saa man kun havde hørt det sidste, for det mindede mig noget om dette med de forskellige Grunde, man har for ikke at ville gøre en Ting, og saa til sidst er der en Grund, som kuldkaster alt det andet, idet den i sig selv er tilstrækkelig for Taleren. Der var det formelle, som var af saa uhyre Vigtighed: at Ændringsforslaget havde ikke været behandlet i Finansudvalget, og at der havde været stillet en Forespørgsel i Landstinget i Gaar, og der var mange andre Ting i Vejen, som maatte rettes; Ændringsforslaget kunde ikke komme ind